II, 10, 1937

LEI 5

„Cine renunță la mormânt, renunță la înviere. Pentrucă, condiția învierii stă în acceptarea prealabilă, nesovăitoare, senină, a durerilor și apăsării mormântului".

ICONAR

Directori: Liviu Rusu, Mircea Streinul

Redacția și Administrația Cernăuți, Piața Unirii 3

Apare lunar
Abonamentul anual 60 lei

Legiunea Arhanghelul Mihail

1927—1937

La 24 Iunie al acestui an s'au împlinit zece ani dela întemeierea *Legiunii Arhanghelul Mihail*.

Scrie Căpitanul în cartea sa „Pentru Legionari":

„Astăzi, Vineri 24 Iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora zece seara, se înființează: *„Legiunea Arhanghelul Mihail"*, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli".

Intemeierea *Legiunii* n'a fost o improvizație, n'a fost fapta unui om mânat de ambiții personale, ci ea a izvorît din hotărîrea unei voințe de fer călăuzită de intuiția clară a unei situații politice care cerea croirea unui drum nou în politica românească.

Din frământările politice pentru noua așezare a Statului Român se cristalizase o organizație naționalistă condusă de d-l A. C. Cuza și în care tineretul universitar reprezenta, cum și natural era, elementul dinamic. L. A. N. C. se înghegă în temeiul mișcării studențești pornită în 10. XII. 1922. In scurtă vreme Liga ajunse o organizație politică puternică și intrând în luptele electorale cuceri o serie de județe. Dar, din nefericire, Liga se sfărmă și toate nedejdile legate de acțiunea ei se spulberară. Politicianismul românesc, robit „democrației" jidovești, înregistră atunci o mare izbândă. Această prăbușire a Ligii a însemnat însă pentru tineretul luptător o adevărată năruire sufletească. Toată lupta susținută cu atâtea jertfe, cu atâtea zile negre de închisori, cu atâtea schingiuiri trupești și sufletești părea acuma fără niciun rost.

In această situație critică s'a ridicat *Căpitanul*, i-a adunat pe toți cei ce

LEGIONAR,

Nu vei sărbători această zi de 24 Iunie 1937 nici în cântece, nici cu șampanie, nici cu banchete, nici cu serbări — cunoscutele serbări comemorative — și nici cu discursuri mari, umflate și goale.

De vei fi profesor universitar sau muncitor cu brațele, de vei fi preot sau învățător de sat, de vei fi comerciant sau meseriaș, de vei fi țăran cu plugul în bătătură sau cioban la turma de oi, de vei fi tată sau soț, iar tu mamă sau soție, fă-ți datoria în ziua acesta către ai tăi și către neam.

Fii corect, fii drept, fii curat, fii voios, așa cum ai dori tu să fie și să-și facă datoria fiecare român în patria sa legionară.

CORNELIU ZELEA CODREANU.

erau hotărîți să meargă înainte. „Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte și cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade pentru neamul nostru." Cu aceste gânduri a pornit Legiunea la luptă. In cei zece ani ce s'au scurs de atunci spiritul legionar a cucerit țara, a răscolit-o din adâncuri, i-a dat „un suflet nou". Nu prin demagogie și stârnirea patimilor și poftelor materiale, ci prin trezirea sufletelor la o viață mai luminoasă, mai nobilă, la o viață eroică de muncă, jertfă și dragoste nețărmurită pentru neam și țară. Vorba românească a devenit mai frumoasă și mai sonoră, cântecul românesc s'a prefăcut din jelire în sunet clocotitor de marș spre biruință, brațul a devenit mai vânjos brăzdând cu nădejde pământul, ridicând ziduri, zdrobind stânci și visând a roti cândva arma deasupra capetelor dușmanilor țării și ai creștinătății.

Și așa au murit Ion Moța și Vasile Marin cu arma în mână, departe în Spania, luptând pentru Biserica lui Hristos și pentru izbăvirea neamului nostru. Și s'au întors și au înviat în sufletele noastre întărindu-ne în credința într'o biruință apropiată și desăvârșită.

La sfârșit de deceniu deasupra mormântului unde se odihnesc cei doi eroi, Cel Atotputernic ne-a dat semn de foc ca să nu șovăim în credința noastră, în credința că Legiunea clădește Țară nouă, Țară frumoasă și fericită, Țară românească și creștină.

Cu plugul, cu târnăcopul, cu dalta, cu condeiul, cu brațul și cu mintea, legionarii făuresc *icoana sfântă a țării românești*. Așa cum o vrea Căpitanul, așa cum o văd și o vestesc Iconarii.

TRAIAN BRĂILEANU

Litanii în câmp

I

In aria ţării, iară
grâul însemnă bogată vară.

De dorul câmpului şi-al satului,
m'oiu odihni'n răcoarea hatului,

s'aud talanţii boabelor cum sună
în rodirea grânelor prea bună.

II

Sufletu'ngenunche cum miorile,
să Te preamărească blând cu doina şi florile.

Fii lăudat, prea bunule Stăpâne,
pentru codrii plini de sănătate —
unde sihăstresc Negoiul şi Rarăul frate,
şi pentru livezile cu soare bun şi pâne.

Pentru truda ce ne-ai dăruit,
pentru ploaia ce ne-a binecuvântat hotarul,
mulţumim, Mântuitorule, şi pentru harul
bucuriei grâului împlinit.

III

Pentru duioasele vecernii Te mărim,
pentru-al păsărilor măestrit cuvânt,
pentru pământul strămoşilor sfânt
şi pentru stânjenelii păcii'n ţintirim.

Lăudat fii, Doamne, acum şi'ntruna
că pentru slava Fiului Tău ceresc,
biserici mândre în litanii cresc
legea veşniciei neamului, străbuna...

Lan cu lan departe-or să răsune
sfinte clopote de rugăciune,

până ţara'ntreagă va să fie
altar de rugă, muncă şi tăcere...
Neam rumân, pe creste de'nviere,
îşi duce viaţa ca o liturghie.

GH. ANTONOVICI

Litoral

Limita continentului, de azur,
lunecă sub navele cu orient.
Sborul goelanzilor, fără contur,
călăuzeşte apele spre alte lumi.

Corăbieri bătrâni, prietenii păsărilor albe, de mare,
fumează seara în uşi albastre, de cabane,
ţigări primite în ultima traversare
de la un plantator care putea fi Robinson Crusoe.

Pe lande aeriene, de crepuscul, trec spre larg
caravane de nori pe urma cărora cad
uneori stele de bijuterii, şi-şi sparg
lumina, în cioburi de culoare, pe ocean.

Noaptea, fluxurile desgroapă lumină,
şi-aduc din insule amintirea iubitelor
jucând în palme luna-tamburină:
iubitele, ondulând vegetaţii suple şi coapte, de plantaţii.

YVONNE ROSSIGNON

Inlăcrimări

Parfumul verii se topeşte ca o miere
Pometelor în pârg nectarul să şi-l lese.
Din când în când, din veac de noapte şi tăcere,
Cad merele, prin somn, visând că sunt culese.

■

Cu noaptea cresc nestăvilite
Dumineci de singurătate,
Din apa lumii revărsate
S'adape crengile'nflorite.

■

Pe sub rodul greu de mere coapte
Rătăceşte toamna prin grădină,
Scuturând din crengile de noapte
Crinii de somn, de cântec şi lumină.

■

Toamna ne mai flutură prin sat
Cântece de vrajă şi narcis,
Nostalgii de aripi ce-au sburat
Spre povestea ţărilor din vis.

■

Dincolo de codri şi de veacuri,
Legănate'n farmec de poveste,
Dorm domniţe tinere'n iatacuri
Şi le'ngână luna cântec la fereste.

■

In somn de negre gene'n noapte,
La geamul care dă'nspre crâng,
Roieşte-un stup aprins de şoapte
Şi boabe mari de lacrimi plâng.

■

Ca puii mici în cuib de zări,
Stau amintiri ca să-ţi admire
Cărarea lungilor plimbări
De tinereţe şi iubire.

■

Când vei cobori în nopţi vrăjite
Lângă somnul scumpelor domniţe,
Să-ţi resfiri podoaba negrelor cosiţe
Să rămână totdeauna despletite.

■

Când au trecut cocorii peste sat,
Spre ţări de leneşă visare,
O mână'nlăcrimată te-a căutat
Brânduşi, să-ţi prindă drag în chiotoare.

VASILE I. POSTEUCĂ

Popas

Ni s'a oprit elanul în preajmă de hodină,
să poposim în post şi'n rugăciuni
şi s'aşteptăm, cucernic, prohodul de minuni, să vină..

Şi'n desmierdări de patriarh să adormim,
trudiţi, cu ochii încă tineri
şi să rugăm plângând, pe Sfânta-Vineri,
să facă din triod şi ţintirim

o Ţară pentru care să'nsemnăm izvoduri,
cu morţii din trecut să ne'nfrăţim
şi'n freamătul varvaric s'aşteptăm
stihoavne de'nviere şi prohoduri...

CEZAR VIOREL FLAMURĂ

Rânduri pentru o carte

Incontestabil că publicistica legionară se găseşte în prezent în floare. O floare sănătoasă şi rezistentă, pe care nu o scutură vântul şi nu o îngheaţă bruma. Fenomenul legionar numără azi cărţi din acelea cari frâng hotarele veacurilor şi formează îndreptar de înviere pentru neamuri. Din înlănţuirea lor se cristalizează teoria viitoarei comunităţi româneşti, precum ea se va înfăptui, prin biruinţa mişcării generaţiei tinere, în statul legionar.

Bazele ştiinţifice ale acestei teorii se razimă pe o temelie de o construcţie unitară şi trainică ce o formează doctrina sociologului român, d-l prof. univ. Traian Brăileanu, aşa cum aceasta rezultă din cărţile şi articolele publicate dela 1912 şi până astăzi. Toate aceste studii d-sa le-a „rezumat, întregit şi lămurit" în cartea de curând apărută şi a cărei primă ediţie s'a epuizat într'un interval de timp cu totul neobişnuit pentru publicaţiunile cu caracter ştiinţific. Dar „Statul şi comunitatea morală" închide între pereţii săi pagini în cari autorul pătrunde în miezul unor probleme de cea mai mare actualitate. Când oare s'a discutat cu mai multă aprindere decât azi raportul dintre politică şi morală, libertatea individuală în raport cu comunitatea omenească, problema circulaţiei elitelor? Analiza acestor probleme şi soluţionarea lor în această carte este proprie logicei şi arhitecturii solide din toate operele d-lui prof. Brăileanu, cari i-au dat nimbul de autoritate ştiinţifică universală în câmpul sociologiei. Autorul supune unui sever examen fundamentele ale raţionalismului kantian, înlocuind unele părţi şubrede din construcţia filosofului dela Königsberg şi trânteşte de pământ schelăria materialismului istoric şi teoriile mecaniciste asupra fenomenelor sociale.

Nu urmărim aici o analiză temeinică a acestui studiu întregitor al d-lui prof. Brăileanu. N'am putea face mai bine decât a scris camaradul Ion Ţurcan într'un amplu articol publicat în „Buna Vestire" N-rele 73—77. Voim numai să subliniem câteva elemente din această adevărată „carte de căpătâi".

Pentrucă de nicăiri nu putem înţelege mai limpede că între comunitatea politică şi cea morală nu este opoziţie, ci „interferenţă a formelor sociale pure reprezentate una prin ordinea politică susţinută prin forţă, cealaltă prin ordinea morală, asigurată prin conştiinţa morală." Din această interferenţă a formelor sociale pure se naşte forma generală a societăţii, dar o societate „bine organizată" trebue să se sprijine pe „un sistem de valori" în care întâietatea trebue să se acorde valorilor morale: „toate bunurile sunt bunuri derivate din binele moral şi se orânduesc într'o erarhie după relaţia lor mai mult sau mai puţin strânsă cu supremul bine moral."

La aceste concluziuni ne aduce d-l prof. Brăileanu, arătându-ne că societatea omenească nu este un organism social rezumat la biologie, ci un sistem social al cărui suport este *spiritualitatea*. Pentrucă „omenirea a creat valori cari depăşesc cu mult valorile ieşite din instinctele animale şi cari nu pot fi reduse la aceste valori primitive." Comunitatea morală se bazează pe dragoste, deaceea temelia ei este familia. Numai aici individul îşi poate dobândi conştiinţa legii morale, şi de aici tot prin dragoste el lărgeşte această comunitate la gintă, trib, cetate, naţiune, omenire.

S'a susţinut de raţionalişti că morala presupune libertate. După Kant însă libertatea nu poate fi demonstrată. Iată o mare contradicţie, pe care d-l Prof. Brăileanu o înlătură corectând teoria kantiană. D-sa păstrează dualitatea subiect-obiect; lumea sensibilă — unde individul e un sistem autonom, o formă evolutivă, având timp, spaţiu şi cauzalitate — şi lumea inteligibilă — lumea ştiinţei, natura sau universul unde individul devine obiect şi e determinat de legile universului. Dar mai adaogă o a *treia* lume, aceea în care trăim noi cu tot ce ne înconjoră, „sunete, culori şi forme," în care individul ajunge la o libertate relativă, trăind în raport cu alte forme autonome, unde libertatea şi autonomia depind de aceste raporturi. In această lume individul îşi realizează idealurile, pe cari şi le făureşte conştiinţa sa, dar a căror realizare stă sub puterea legilor naturii.

D-l prof. Brăileanu rezolvă problema, presupunând două cazuri mărginite: a) un singur subiect în raport cu totalitatea lucrurilor cari nu sunt decât obiecte; b) un singur obiect în raport cu totalitatea lucrurilor cari nu sunt decât subiecte. In prima posibilitate se situiază Kant, — aici subiectul este raţiunea. D-l Prof. Brăileanu pleacă de la doua. Obiectul este noul născut pentru care totul ce-l înconjoară este subiect, şi care trebue să devie subiect transformând lucrurile din juru-i în obiect. Aici intervine acuma un nou element: acţiunea, lupta omului pentru dobândirea libertăţii, pentru dobândirea şi păstrarea subiectivităţii, cu ţinta finală: prefacerea celorlalte lucruri în obiecte.

Dar acestă luptă nu se petrece între indivizii izolaţi, căci nicăiri omul nu apare desbrăcat de comunitate. Lupta aceasta capătă aspect de luptă organizată între comunităţi sau societăţi, organizare pe care o asigură *suveranul*, creând cu ajutorul educatorilor unitatea în comunitate, care asigură dăinuirea comunităţii dincolo de limitele familiei, pentru ca în cadrul acestei comunităţi cei guvernaţi să-şi poată dobândi maximum de libertate.

Astfel avem rezumatul final: „natura ca totalitate a lucrurilor obiecte, e stăpânită prin necesitatea mecanică; societatea, ca totalitate a subiectelor, e stăpânită de legile libertăţii, sau, pe scurt, de libertate. Intre individ, subiectul izolat care trebue să lupte neîncetat pentru libertatea sa şi a cărui libertate e ameninţată în fiece clipă de către subiecte mai puternice, deci mai libere, se interpune, în specia umană, societatea ca un mediu favorabil celei mai largi desvoltări a libertăţii individuale, în caz că o educaţie raţională creează condiţiunile cooperării între indivizi, *făcându-l să trăiască în aceeaş lume*." Iar armonia între oamenii liberi este asigurată printr'o erarhizare a voinţelor, printr'o scară a libertăţii, stabilindu-se în felul acesta principiile pentru *circulaţia elitelor*.

Iată în câteva cuvinte, am putea spune, esenţa problemelor fundamentale atacate în „Statul şi comunitatea morală." Din această superioară soluţionare a raportului dintre aceste entităţi şi a problemei libertăţii, înţelegem cum comunitatea morală nu poate depăşi limitele *naţiunii*. Până la aceasta se poate întinde omogenitatea biologică, iar pentru ca o comunitate mai largă să devie morală riscă o disoluţie a comunităţilor mai restrânse. Căci prin lărgirea aceasta se produce intrarea în elită a unor indivizi *străini*, cari sfarmă omogenitatea comunităţii morale. Ori numai atunci o naţiune este liberă, „dacă e condusă de o elită legată de mulţimea condusă prin înrudire de sânge, prin credinţe religioase comune, prin tradiţie şi obiceiuri comune."

Impresionantă rămâne lovitura definitivă dată de d-l prof. Brăileanu acelora cari au încercat să introducă în câmpul sociologiei principiul cauzalităţii din ştiinţele exacte. Intăritoare este dăruirea acelui rol capital în închegarea comunităţii morale şi întinderea limitelor sale sentimentului, iubirii care rămâne *iubire*, dar care se ridică până la sfera sublimă a abnegaţiei totale şi absolute faţă de propria persoană. Categorică se impune ridicarea spiritului ca diriguitor al lumii în care se desfăşoară viaţa omenească. Ce puternic suport dobândeşte sufletul frământat de chinuitoarea problemă a mântuirii, ştiind că „neînţeleasă şi fără înţeles ar rămânea viaţa noastră, dacă n'am avea certitudinea existenţei lui Dumnezeu, cel ce desparte apele şi îi dă fiecărui strop un loc şi o menire în cosmosul creat şi cârmuit de El!"

ION NEGURĂ.

Pentru un fenomen cultural al Bucovinei

Se încearcă dela o vreme încoace, dintr'un zel de nivelare a deosebirilor dintre românii diferitelor ținuturi, lansarea unei idei de desăvârșită unificare, ca să ne facă pe toți de-un fel, identici ca elemente componente ale massei românești. Nu avem nimic de obiectat acestor brave strădaințí patriotice. Fiind incadrați, cu tot ce putem da, în mișcarea legionară, nu facem nici o deosebire principială între români. Aceasta au afirmat-o toți doctrinarii noștri și a dovedit-o mai întâi, prin atitudinea sa, Ion Moța, cea mai copleșitoare personalitate morală a renașterii românești. Departe deci gândul unei împotriviri. Altceva ne preocupă aci. Și anume întrucât aceste strădainți, onorabile de altfel, corespund unui sens mai adânc de viață culturală. Nu sunt de multe ori exagerate, interesate — acolo unde sinceritatea iubirii de comunitate s'a atrofiat — și deci primejdioase, atunci când reprezintă mentalitatea unor înalți demnitari politici ajunși la putere? Să luăm un fapt care poate să lămurească această întrebare. Există în cultura românească o problemă a Bucovinei, cel puțin o punem noi cei din partea asta a țării atunci când ne frământă viziunea unui destin românesc. Este ea îndreptățită să aibă un cuvânt al ei, în măsură în care se poate vorbi de un aport al Moldovei sau al Ardealului, sau ea trebue subordonată spiritualității moldovene? Cunosc o serie de oameni cari au și început să denumească Bucovina, pe motiv că denumirea ar fi slavă, pur și simplu Moldova de sus, tinzând astfel nu atât către o restabilire a unității teritoriale moldovene de altă dată cât înspre o orientare și subordonare a problemelor noastre culturale înspre Iași, centru ce-și pierde pe zi ce trece tot mai mult din marea însemnătate de care s'a bucurat înainte de războiu. Această stăruință a mers mai departe. S'a încercat înființarea de instituțiuni cu personalități din Iași. Cităm intemeierea conservatorului de muzică din Cernăuți, al cărui rezultat dezastruos datorit nu elevilor ci profesorilor, a silit ministerul să ia o deciziune de suprimare. Apoi, în timpul când d. Petre Andrei era la putere, s'a vânturat ideia desființării universității din Cernăuți, instituțiune de înalt prestigiu, având una din cele mai înzestrate biblioteci din țară.

Toate aceste încercări de a influența forțat asupra Bucovinei — nu mai vorbesc de desființarea teatrului național și de turneul caraghios al unui domn Sârghie dacă nu mă înșel — au rămas fără nici un rezultat. Și aceasta nu din cauza spiritului refractar filogerman imprimat în cursul stăpânirii străine și nici din cauză că ne atribuim o superioritate față de românii altor provincii, ci pentru simplul fapt că în configurația ținuturilor românești Bucovina a reușit de mult să fie o unitate distinctă. Acestei unități spirituale trebue să-i recunoaștem anumite caracteristici. In Bucovina cultura românească s'a născut din reacțiune națională împotriva cotropirii și nu din spirit de imitație, ceeace i-a imprimat o posibilitate de justă selecționare a materialului de influență și a scos la iveală un covârșitor număr de cercetători și creatori. Apoi a imprimat de timpuriu o mentalitate productivă, susținută de instituțiuni cum e Societatea pentru cultura și literatura română în Bucovina, Facultatea de teologie, Armonia, Junimea, etc. Dar hotărâtoare este o atmosferă de nord, care imprimă artei noastre populare și culte un sentiment spațial înalt-gotic aproape. Această unitate are un echilibru lăuntric care-i deschide un viitor cultural bănuit de puțini. A încerca să le subordonezi mentalității generale moldovene este un non sens și o greșală. Inseamnă să distrugi sau să vrei să distrugi un nucleu creator original. Statul nostru de azi pare să nu înțeleagă această problemă, când își îndreaptă mâna cu fonduri culturale în altă parte cu dărnicie, ca să susțină instituțiuni hibride ca opera română din București ș. a. Cu toate acestea Bucovina de azi prezintă un spirit de luptă împotriva înstrăinării ca și înainte de războiu, ceeace-i dovedește autenticitate spirituală. Este interesant a constata că sunt în generația tânără elemente cari aderă la un fenomen bucovinean. Desigur o fac dintr'o adâncă nevoie de ordin spiritual, datorită unei structuri intime, care-i face să nu confunde pe d. Petre Andrei, care-l citează pe Troțchi în cartea lui de sociologie, cu d. Traian Brăileanu și nici poezia decadentă și iudaizantă cu stihuirea stelară a iconarilor. Iată dece în problema unificării românești noi suntem pentru reclasificarea forțelor creatoare regionale, mai ales că formând insule, sunt refractare unui amestec străin, cum o dovedește cu prisosință spiritualitatea Bucovinei asupra căreia vom reveni.

LIVIU RUSU

Ideea de misiune a neamurilor

Fiecare neam își are misiunea lui. Fiecare neam își cultivă anumite valori ale sale pe cari le afirmă, căutând să le impună ca o absolută necesitate, altor neamuri. Aceste idei misionare ale neamurilor sunt cele cari le diferențiază în chipul cel mai adânc.

Filozoful german Scheler spune că această adâncă diferență între națiuni constă în primul rând în faptul concepției lor despre ele însile, în poziția pe care fiecare națiune crede că trebue să o ia față de lume, adică în concepția pe care o cere despre propria ei misiune mundană.

Franța modernă, de pildă, supune ideia de națiune celei de omenire (humanité), atât în domeniul valorii cât și în acela al existenței. Ea propagă și printre națiuni, ca valabile, ideile de egalitate și libertate, negând prin aceasta deosebirile de valoare dintre națiuni, ba mai mult, chiar posibilitatea unui aristocratism între ele. Egalitatea națiunilor și egalitatea lor de valoare, acesta este democratismul național al Franței și în acelaș timp stabila ei concepție mundană, aceiași pe care o găsim în toată filozofia și știința ei.

Dar tocmai această concepție și-o arogă, dela războaiele napoleoniene încoace Franța continuu pentru sine, ca o supremă, caracteristică misiune a ei națională. Această ideologie specific franțuzească a „drepturilor omului" și a stabilității istorice ea caută să o realizeze nu numai în cuprinsul granițelor ei ci să o propage în afară, în lume, pentru împlinirea acesteia și a celorlalţi națiuni.

Misiunea aceasta este însă investmântată cu întregul caracter de valorizare galic, cel al naționalei strălucirii de glorie. Gloria (gloire) unui „conducător", a unui „învățător" și „pedagog" al omenirii — iată ideea de misiune națională a Franței. Ea a fost impusă, până la limita agresivității și a războiului, celorlaltor neamuri a căror proprie misiune Franța nu o vedea și cari nu acceptau să se supune conducerii ei.

Astăzi lucrul acesta se evidențiază mai clar ca oricând. Felul cum manevrează Franța democratismul ei în toată lumea este semnul unor ultime zbateri pentru a salva prestigiul conducerii europene de odinioară.

De fapt Franța nu a condus niciodată Europa. Napoleon n'a fost decât un pedagog cu sabia în mână. Pentru Franța a însemnat însă ultimul ei efort de a se glorifica.

„Iată ideea călare!" a exclamat Hegel văzându-l pe Napoleon. Și într'adevăr, „ideea" aceasta nu putea fi un om. Dreptul și libertatea „de a fi om" îi erau plătite acestuia prin spadă mult prea scump.

Iar în clipa când fața s'a întors spre a se mări pe sine, natura îl învingea prin aceiași spadă — lăuntric —, mult mai ușor. . .

ȘTEFAN ION GHEORGHE.

Cruciada cea de toate zilele

Cruciadele au fost semn de aprigă dăruire integrală şi de răscoală sufletească. Dar istoria odată scrisă — cu faptă — n'o putem noi înobila, pentrucă nobiliare i-au fost slovele, jerba de vieţi răpuse ca s'o poată clădi; în mare e legenda zidirii în întuneric şi mormînt a tot ce te poate cuprinde mai viu de bucurii şi efemer.

Totuş intenţiile mele nu vor să dea lovituri de pedală constituirilor şi majestăţilor, dacă încearcă a face din viaţa de toate zilele, cruciadă. Devreme ce trupul lui Hristos, mai sfînt prin eternitatea lui decît vremelnicia noastră — şi ea atît de compromisă, ne este nouă pîinea cea de toate zilele. Dupăcum nici actul nostru de jos în sus nu-i obrăsnicie; dimpotrivă e experienţa cu veacuri îndărăt şi alte înainte a preapăcătoşimei noastre care se împărtăşeşte în O m e n i a lui Hristos, acum în transcendentalia ei.

Iarăş nu-i propovedanie pentru insul tihnei şi al gîngavei prezenţe într'o viaţă cu puls repede. Gîndurile mele desfiinţează cu podul palmei, nu zeflemeaua inteligentă pe care numai astfel o acceptă, dar poziţia ei de nesinceritate.

Fiindcă nesinceritatea este cel mai crunt act de sinucidere sufletească. Desigur că aceste curtezane puhave şi obosite în voluptăţi de lung metraj cu descărcările electrice reduse la infinitezimală, spre a fi mai sfîşietor speculate, *indiferenţa, circumspecţia, oportunitatea*, toate la un loc, n'au sfărîmat oglinda ca să vadă de curiozitate dacă dincolo de *ele* nu exista *altceva*, Dumnezeul poate.

Căci dacă eu le-aş întîlni în mine, le-aş scoate în palme năduşite de furtună şi le-aş svîrli la răscruci de drumuri, răstignite să fie sperietori de ciori.

Tocmai răscruci de drum au creiat cruciadele, le-au pornit inundaţiile credinţelor şi le-au ratat uneori trufia care se prinsese cu firele de praf pe cismele cruciatelor. Dincolo de documentul istoric şi dincoace de finalitatea lor rezolvată, am simţit în depărtarea lor medievală o actualitate pe care cînd o întîlnim la colţ de stradă şi cu fiecare filă ruptă din calendarul inimii, nu înţelegem unde am mai întîlnit-o: în Istorie. Să fie poate vre-o nărăvită încovoere spirituală, de rit eminescian, o dezertare dela prezentul epigonic?

Insă — din istorie, dacă nu m'am împiedecat de informaţie, decît cu fluiditatea de păstrav a isvoarelor peste toance, am cules însă tot nectarul ei, sensul şi raţiunile, esenţele.

Şi nu ponegresc istoria cînd fac din viaţa noastră cruciadă. Adică luptă sub semnul crucii. Adică al unui Însemn, Ideal, Destin.

Viaţa e comodă, cît timp o înţelegi individualist, adică din creştet pînă'n călcîi. Cînd însă te cuprinde cinleandra sensurilor tale gregare şi ai înţeles geometria perimetrelor naţionale, cînd inima-ţi muşcă din coaste să-şi dilate isbucnirile, cînd voevozii şi eroismul legendelor încep să se scurme în gîndurile tale şi desfaci larg picioarele să se rupă păianjenul de veacuri al străinismului, atunci viaţa te incomodează.

Sau te refugiezi în beciurile ei şi te îmbeţi de siguranţă microbiană.

Sau îi calci valurile ostăşeşte, pînă se va face minunea dumnezeească din naufragiul Sf. Petru.

Aci începe cruciada, trînte cu destinul, cu rezervele de subversivitate pe care cel mai aprig duşman al tău omul din tine, ţi le-a subtilizat în chip de curse de şobolani.

Luptă pe două fronturi: înăuntru şi'nafară. Examenul greu este să înfrîngi clătinările, îndoelile, nehotărîrile.

Deaceia cruciada zilelor noastre va învinge. Pentrucă se orîndueşte din iniţiative.

ION BĂLEANU.

C R O N I C I

LITERARE

■ N i c o l a e R o ş u: O r i e n t ă r i în v e a c, editura „Cugetarea", Una dintre cărţile de temelie a spiritualităţii noastre, din anul acesta, e şi lucrarea recentă a d-lui Nicolae Roşu: Orientări în veac, de-o elegantă forţă combativă în discernământul ideilor în determinarea omului nou, cu întreaga sa suprafaţă psihologică. D-sa, pentru a dovedi necesitatea orientării judicioase în noul ritm de viaţă creatoare şi de eroism înalt, se serveşte de sistemul confruntării marilor curente şi idei de refacere a omului, pentru a evidenţia dogmatismul etnic a coordonării forţelor, a comandamentului unic în toate domeniile manifestărilor omeneşti. Subtitlul „Intre două lumi" cuprinde tocmai definiţia omului de autoritate, a omului disciplinat, conştient de imperativul categoric al destinului istoric ce i-l asumă naţiunea. In celălalt mare capitol „Modernismul" d-l Nicolae Roşu analizează spectrul fenomenului modernist nesusceptibil de-a putea fi încadrat unei discipline constructive, cât şi tonalitatea dizolvantă a conceptului său filosofic, paradoxal, confuz, anarhic. In continuare, subtitlul „Florilegiu„ cu trei capitole deosebite: Un poet al „Omului nou": Aron Cotruş: Un neoclasic: Dan Botta şi Plastica umorului: Dragoş Protopopescu, conturează valorile autentice ale echilibrului gândirii şi simţirii româneşti, în ierarhizarea frumuseţii clasice, pentru determinarea unor corespondenţe cu armoniile creaţiunilor mitului popular, sau cu însăşi şcolitatea decadentă pe care spiritul nou tinde s'o învingă. Apoi urmează un alt mare capitol „Jadaizarea culturii" de o actualitate chinuitoare. D-l N. Roşu, bazat pe o documentare foarte amănunţită şi sigură prezintă succint pericolul anarhismului jidovesc în desvoltarea normală a culturii. Judaismul în cultură e o problemă de mare importanţă. De rezolvarea ei depinde sănătatea însăşi a culturii româneşti unde virusul evreesc, manifestat prin toate curentele anarhice şi opuse radical unui simţ etic sau estetic, tinde la sceleratizare. In toate laturile culturale ori educative pecetea semită îşi impune murdăriile. Oricum s'ar privi faptul, „dar inaderenţa evreilor la spiritul românesc, e cea mai sigură dovadă că într'un timp apropiat răzvrătirea lor destructivă va cădea, fără nici o urmă". „Pentru ilustrarea faptei d-l N. Roşu încheie masiva sa lucrare cu „Faptă şi eroism" unde analizează frumos şi convins precizia argumentaţiei logice, concluziile limpezi izvorâte din trăirea faptului căruia s'a închinat predecesorul lumii noui: Ionel I. Moţa. In aceiaşi ordine de idei în „Idealul Prometeic" subliniază misiunea eroică glorioasă a legionarismului şi miracolul său pentru ridicarea omului la potenţialul destinului său istoric. Căpitanul a arătat că legionarul format în şcoala nouii discipline „va fi trimis în mijlocul lumii: să trăiască pentru a învăţa să fie corect; să lupte pentru a se învăţa viteaz şi tare; să muncească, pentru a se învăţa muncitor, iubitor de toţi cei care muncesc; să sufere, pentru a se oţeli; să se jertfească, pentru a se deprinde cu depăşirea propriei lui persoane, slujindu-şi neamul" (Pentru legionari, pg. 308). D-l Nicolae Roşu, studiind amănunţit şi cu foarte bogate informaţii convingătoare, diferitele aspecte şi tendinţe ale gândirii contemporane, a prezentat în aceste Orientări în veac cvintesenţa problemei, din care se desprind aşa de clar măsurile raţionale

de restaurare a etnicului românesc în liniile sale de geometrie naturală, prin destin legionar. Menționăm aici gestul românesc al editurii „Cugetarea" care a tipărit această carte de temelie românească și cu atât mai mult cu cât editurile noastre tipăresc prea puține cărți de ideologie și prea multă maculatură. ■ Al. Lascarov-Moldovanu: De vorbă cu sătenii, vorbiri la radio edit. „Cugetarea" București. Sânt foarte interesante și pilduitoare sfaturile acestui mare și convins creștin, iubitor de dreptate, Lascarov-Moldovanu. Prețuitul scriitor care a străbătut cele mai uitate părți din țară, a stat de vorbă cu feluriți oameni, a văzut nevoile tuturor, a putut prinde unde stă pricina și care ar putea fi mijloacele de îndreptare. Cartea aceasta, care cuprinde: Pilde, învățături, povestiri, vești din lume, prăznuiri, casă, gospodărie, cărți, plugărie, viață sătească, credință, etc., ar trebui pusă la îndemâna fiecărui sătean, știutor de carte. Un mijloc ar fi premierea copiilor merituoși de săteni din clasele primare ultime. Editura „Cugetarea" editând o astfel de carte a dat dovadă că înțelege rostul și folosul cărții și scrisului românesc pentru desvoltarea și răspândirea culturii. ■ Leca Morariu: Dela noi, ediția V-a revăzută și adăugită. Operă premiată Academia Română. D-l Leca Morariu e un abil cercetător al comorilor populare și un vrednic continuator al marilor folcloriști români. „Dela noi" e un frumos buchet de basme specific bucovinene, redate clar, într'un stil limpede și atrăgător. ■ Constantin Morariu: Versuri, originale și traduse. Colecția Făt Frumos, o antologie aleasă din lirica vajnicului luptător pentru cauza națională a Românilor din Bucovina, la comemorarea a 10 ani dela moartea sa. E mult suflet în aceste versuri: N'am șovăit ci totdeauna am stat ca stânca'n fața morții. Traducerile dovedesc de-asemenea mult simțământ. ■ Pimen R. Constantinescu: România și Italia. D. prof. Pimen Constantinescu, bine informat asupra relațiunilor dintre aceste două țări, aduce o contribuție reală pentru înțelegerea acestei mari probleme naționale, scoțând în evidență manevrele diplomatice cari au depărtat țara noastră de Italia. ■ G. M. Vlădescu: Gol roman, editura „Cugetarea" București Epicul d-lui G. M. Vlădescu l-a situat repede în rândul creatorilor autentici ai literaturii românești. După Menuetul, premiat de soc. scriitorilor români, și Moartea fratelui meu, încununat cu premiul »Femina«, Paris, noul d-sale roman Gol, a cărui primă parte „Inceput de viață" a și apărut în prodigioasa editură „Cugetarea", București, reconfirmă calitățile de scriitor original și bine definit. Gol este romanul realităților noastre, al vieții adevărate, asupra căreia cele mai savante teorii metafizice și cosmologice n'au nici o influență. Viața aceasta, cu întreaga ei gamă spirituală și de elanuri mari, se desfășoară normal și pe nesimțite. D-l G. M. Vlădescu a prins minunat această caracteristică firească a realității, din existența noastră fizică: autenticul. Așa se și explică faptul că d-l G. M Vlădescu s'a impus atât de repede — și chiar cu primul roman — epicului românesc contemporan. Scrisul d-sale atrage spre lectură căci dozarea acțiunilor e firească și nu depășește anume limită, peste care trec cu ușurință atâția scriitori. D-l Georgescu Delafras editând scriitori de talia d-lui G. M. Vlădescu, pe care tot editura „Cugetarea" l-a lansat, câștigă toată cinstea cuvenită. ■ B. Iordan-V. Munteanu: Revizori și inspectori, roman, edit. „Cugetare", București. E un roman de multă acțiune și viață învățătorească și scris de pana unor scriitori încercați. Se citește ușor și repede. Autorii sânt bine familiarizați cu viața dascălilor sătești și descriu situațiuni cari deseori s'au format unui sănătos umor. Scrisul vioi, atrăgător și original cuprinde o lume ideală însă căreia realitatea i a imprimat un senz și o tendință prozaică de comportare, față de mediul rural.

GEORGE DRUMUR

■ Ernest Bernea: *Cartea Căpitanilor* (Rânduiala). De nicăeri nu poți ceti mai deslușit decât din istoria răstălmăcită în această carte că norocul nostru pe lume nu se poate afla pe drumul pe care ne duce, acum, clasa conducătoare, străină sufletește și prin sânge de interesele românești istorice. Nu știu să fi cetit rânduri mai simple, mai fierbinți și mai clocotitoare de adevăr decât acestea ale camaradului Bernea, luminate de măreții legendare și supte din obida inimii care ne-a crescut pentru o altă împlinire decât cea de astăzi. Această mică Ipistolie de închinare și rugă în preajma duhurilor împărătești ale istoriei rumânești, chemare pentru slavă de Căpitani, poartă îngenunchiere de mulțimi chinuite în Țară cu legi viclene, pentru Rarăul de credință și destin al unui nou Căpitan, care, și El, trăește sub destinul Căpitanilor rumânimii unui hulit, urât de moarte dar și iubit până la transfigurare și moarte. Istoria Căpitanilor, temeinicită în această Carte a Căpitanilor, aduce atâta lumină încât o nouă învârtejire de destin sub poruncă sguduitoare de Căpitan, sub semnul istoriei și a Crucii, va aduna, din nou, neamul. Rândurile camaradului Bernea sunt o sguduitoare lecție decum trebue cetită istoria. Și cum trebue trăită. In duh, nu în cifre de ani. Ce multe se pot simți și gândi pe marginea unei asemenea drepte cetiri în cartea istoriei! ■ Credința, revistă lunară a Consiliului Eparhial din Cernăuți. Redactor păr. Gh. Antonovici. Trădesc la ea un grup de preoți. Curată ca un altar de credință. ■ Inmuguriri. Vine din Fălticenii Moldovei. Sub direcția d lui prof. Dr. Virgil Tempeanu. Redacția: Mihail D. Havriș. Aduce lucruri frumoase ca niște adevărați muguri de lumină. Mugurii sunt verzi. Nu se poate să nu fie înmuguririle! ■ Lumina satelor. Redactată de un comitet sub patronajul I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae al Ardealului. Foaie săptămânală pentru popor. Marele ierarh al Ardealului, de împărătească pildă și ținută, trimite lumina credinței în cătunele sufletelor de țărani. Doamne, dă-ne cât de mulți ostași ai lui Hristos de felul I P. S. Sale Mitropolitului Nicolae. Ne creșțe inima când măcar de undeva mână înaltă întinde înțelegerea peste marea jertfă dela Majadahonda.

VASILE I. POSTEUCA

■ Literatura legionară s'a îmbogățit de curând cu lucrarea „Pentru Christos" a camaradului Al. Cantacuzino, în care jertfa eroilor Ionel I. Moța și Vasile Marin e omniprezentă. ■ Vor apare în curând: „Note depe front", de Neculai Totu, și „Crucificații, războiul din Spania trăit de un comandant legionar", de Bănică Dobre. ■ M. Polihroniade și Al. C. Tell au tipărit „Domnia lui Carol I", asupra căreia vom reveni pe larg. ■ „Cuiburi de lumină" e titlul cărții de poeme legionare ale lui Valeriu Cărdu. ■ „Satul Daba", cărticica de seară și vis a lui Gabriel Bălănescu e un poem de multe frumuseți. ■ Poetul G. Șt. Cazacu a scos într'o nouă ediție poemele sale, sub titlul „Acorduri". Sunt poezii sincere, lucrate cu artă și românești. ■ D. prof S. Reli a tipărit de curând „Călăuza monumentelor religoase istorice din Eparhia Bucovinei". E o carte, pe cât de interesantă, pe atât de folositoare. ■ Paul Constantinescu lucrează la opera „Meșterul Manole".

MIRCEA STREINUL

CULTURALE

■ Muzeul de la Rădăuți. De sigur puțini știu că lângă ctitoria de la Rădăuți a lui Bogdan Vodă se găsește cel mai bogat muzeu de pe plaiurile arboroseне. Poartă firmă de muzeul județean, dar, ferească Domnul, să vă închipuiți că se datorește vre-unei inițiative oficiale. L-au creat, l-au organizat și-l îngrijesc doi oameni de mare suflet românesc și cu un rar cult pentru comorile neamului nostru: Samuil Ioneț și venerabila sa

tovarăşă de viaţă Eugenia. Amândoi, dascăli un şir lung de ani în Dorna Cândrenilor au tot colecţionat piesă lângă piesă, fără a cruţa banul şi truda, alţi binevoitori le-au adăogat alte obiecte vrednice de muzeu, astfel că azi cele vre-o opt încăperi nu mai pot cuprinde un material bogat şi de toate varietatea. Cu vorba sa neaoş românească, părintele acestui muzeu îţi arată documente din trecutul Bucovinei, fotografii şi autografe de-ale oamenilor cari au cinstit aceste plaiuri, o bogată colecţie de obiecte bisericeşti de valoare istorică şi artistică — unde ne-a impresionat un vechiu triptic cu icoana Arhanghelului Mihail — treci apoi în secţia de numismatică, în camera armelor şi nu sunt nedreptăţite nici ştiinţele naturale. Dar, fără îndoială, cea mai de preţ este secţia etnografică, unde se pot admira atâtea documente ale geniului artistic românesc. In special cusăturile, broderiile şi covoarele expuse — acestea din urmă prezentând, toate, desene obţinute prin culori de origine vegetală, de o rară frumuseţe şi valoare — indică munca în acest domeniu a d-nei Ionet, de mult cunoscută prin culegerea sa de „Izvoade de cusături romîneşti", prefaţată de d-l prof. Tzigara-Samurcaş D-l Ionet a înfiripat şi o bibliotecă, în care se rânduesc produsele publicisticei din acest colţ de ţară. Peste însemnătatea intrinsecă, opera acestor preţuitori de valori spirituale mai are o menire. Muzeul de lângă gropniţa voevodală a Rădăuţilor vine să mai curețe aerul infectat de agonia culturală şi indolenţa politicianistă, cari stăpânesc de la o vreme încoace acest oraş episcopal.

ION NEGURA.

ŞTIINŢIFICE

■ Ilie C. Purcaru. Descărcări electrice în gaze. Bucureşti, Cartea Românească 1936. Lucrări în domeniul ştiinţelor exacte apar în limba românească puţine. Nu din pricină că ar lipsi oamenii cari să le scrie, ci pentrucă ne lipseşte publicul care s'ar putea interesa de ele. La noi lumea, şi anume toată lumea, se interesează de lucrările politice. Nu ne interesăm fiecare de poziţia noastră care se cere mereu întărită, ci ne dorim spiritus rector în treburile altora. Astfel negustorii dau sfaturi oamenilor de ştiinţă, profesorii dau soluţii pentru criza comerţului şi toate celelalte crize. N'ar fi oare timpul să ne vedem fiecare şi de gospodăria noastră? In sensul acesta cartea d lui Purcaru arată că în ce-i priveşte pe oamenii de ştiinţă, cel puţin unii au găsit axa justă. Nu ne putem ocupa aci de conţinutul pur ştiinţific al lucrării, care de altfel interesând special pe inginerii şi profesorii de specialitate, e scrisă clar şi devine accesibilă şi pentru diletanţi. Intregul domeniu al descărcărilor electrice, începând cu arcul voltaic şi fulgerul depe cer şi până la razele catodice şi departe de tot până la desagregarea materiei, interesează azi şi ştiinţa şi tehnica. Lucrarea d-lui Purcaru arată năzuinţa fizicienilor români, în acest domeniu unde ei aduc lămuriri definitive Se reţin astfel rezultatele d-lui prof. E Bădărău, ale d-lor Câmpan şi Maciuc (Laboratorul Cernăuţi) ale d-lui prof. Procopiu (Laboratorul Iaşi) şi ale autorului însuşi. D-l Purcaru publică în 1937 două noui lucrări în acelaş domeniu. Interesul pentru ştiinţă românească trebuie stârnit, deacia facem un merit în plus pentru d-l Dr. Ilie Purcaru

G. MACRIN.

ŞCOLARE

■ Poliţia de supraveghere a purtării elevilor e binevenită chiar dacă pedepsirea aroganţei multor pureţi liceali cari fac pe snobii pe străzi întâmpină uneori zăgazuri intervenţioniste. Lacuna e alta: că au rămas profesorii (unii) fără supraveghere şi sancţiune, dar nu pentru purtările depe stradă, ci din şcoală. Un caz: Inchipuiţi-vă un profesor român care, având în clasă elevi Români şi jidani, încurajează cu deosebire pe ultimii, laudându-le deşteptăciunea şi dăruindu-le note mari, care lucrează şi exercitează în clasă n u m a i cu jidanii şi îi neglijează pe Români, iar când îi întreabă rareori câte ceva, o face spre a-i batjocori de leneşi şi ticăloşi. Inchipuiţi-vi-l bătându-şi joc de credinţa creştină, spunând, în luna Martie 1937, că pentru el crucea preţueşte cât o scrumieră, şi ţinând parte unei profesoare jidance care a sumls cruciuliţa dela gâtul unei şcolăriţe. Auziţi-l spunând că mai bine n'ar exista preoţi, că-s inutili şi imorali, şi recomandând elevilor epicurismul lui Horaţiu: „care trebue să fie e v a n g h e l i a (sic!) intelectualului". Ascultaţi-l poruncind elevului său Iulian Pietroaie, care înălţa un drapel treicolor în grădina şcolii: „Mai lasă fleandura ceia!" (sic!) Iată-l sporovăind într'o conferinţă în faţa premilitarilor, că marea noastră prietenă este Rusia sovietică, pentrucă vrea pace, Germania agresivă e duşmană, iar Hitler şi Mussolini sunt nişte barbari ticăloşi. Nu v'aţi închipuit că şcoala românească adăposteşte asemenea şabăsgoimi comunizanţi. Şi ei sunt bine înfipţi! Pe acesta nici o interpelare a unui deputat naţionalist în Parlament nu l-a putut clinti. Vor să ştie organele oficiale numele individului? Il pot afla dela noi, cu o condiţie: să stârpească vipera. ■ Ne scrie un camarad: In Noembrie 1935, când cinsprezece elevi comunişti (jidani) au fost prinşi de poliţie la o şedinţă secretă de noapte, nu s'a alarmat nimeni. Ei veneau s f i d â n d în clasă, şi nu li s'a făcut nici o observaţie. Cu multă delicateţe şi discreţie au fost eliminaţi, şeful lor Korber pe 4 zile, ceilalţi pe 1 zi. Noi, colegii lor, nici n'am aflat când au fost eliminaţi. Au fost înştiinţaţi de diriginte la ureche, să nu audă ceilalţi. Trei profesori (români) au luat apărarea comuniştilor, camuflând faptul şi atenuând pedeapsa. Tot aceştia trei sunt autorii eliminării mele p e u n a n, pentrucă eram frate de cruce. De astădată au trâmbiţat pedeapsa, bucurându-se în gura mare că au scăpat, ei şi şcoala, de mine. Se vorbea prin clase că de un exemplu drastic şi toţi profesorii mustrau elevii să nu fie legionari, că vor păţi ca mine. Elevii încuminţindu-se au priceput că pot fi comunişti, căci ar primi doar o pedepsă de 1—4 zile, cât au primit jidanii, dar că e vai de ei dear fi români întregi". Cel ce scrie aceste rânduri, eliminat pentru un an de zile din ultima clasă a liceului, era cel mai bun elev al şcolii, p r i m u l p e ş c o a l ă, tot aşa precum cei trei călăi sunt ultimii dintre trădătorii de neam. Doriţi să le ştiţi numele? Intrebaţi-ne ■ Un tip de dascăl: „Slab pregătit, mărginit, citeşte din carte. Dacă elevul i-a spus alt cuvânt decât cel din carte (un sinonim), atunci nu e bine. Protejează elevii care-i plac, mai ales jidanii, persecută la nebunie pe elevii naţionalişti. Le face percheziţii corporale şi-i terorizează cu disciplina, îngăduind elevilor jidani să se plimbe cu fete pe stradă. Vine în fiecare zi beat, mirosind a alcool (bea la cârciuma jidovească Glasberg). Când s'a făcut parastasul pentru Moţa şi Marin, a alungat elevii din Biserică!" Aşa se înfăţişează şcoala românească în târgurile provinciei de nord a Moldovei!

BARBU SLUŞANSCHI

Ziarul „Cuvântul Argeşului" a fost suprimat. Dece? Ultimul număr arăta în fotografii înhăitarea ţărăniştilor cu bolşevicii şi jidanii şi-i vădea petrecând în frac prin saloane jidoveşti, în timp ce fac pe demagogii poporului sărac şi flămând. Apoi se vedeau grozăviile săvârşite de iudeo-comuniştii spanioli, biserici pângărite, odoare şi icoane sfâşiate, femei şi fete necinstite şi zugrumate, toată floarea aleasă a civilizaţiei comuniste ajunsă la putere. Şi pentru asta oficialitatea noastră galonată a suprimat „Cuvântul Argeşului". Ne asociem la protestul demn şi vânjos trimis de camarazii noştri.

ICONAR

INSEMNARI

■ Aducem prinos aniversării primei decade legionare, sorocită la 24 Iunie trecut, închinarea noastră în fața jertfelor prezente, credința statornică în biruința viitoare și legământul de a o ajuta cu prețul ființei noastre. ICONAR. ■ Articolul scris de d-l Prof. Traian Brăileanu pentru numărul de aniversare al ziarului „Buna-Vestire" nu a putut apărea, deși a fost trimis și cules la timp. A fost înlocuit în ultimul moment cu un extras din „Insemnări Sociologice". De nevoie, nu de voie. ■ Poezia legionară leagă firul culturii de al istoriei românești. Acest fir fusese rupt. Războiul de întregire, cu toată covârșirea de eroism și jertfă nu s'a eternizat în poezie vrednică de nemurire. Astăzi Aron Cotruș, Radu Gyr, fac să pătrundă în poezie ritmul de luptă și biruință al istoriei contemporane românești. Poeții sunt iar ai Neamului ■ Peste două sute de ani se va scrie: În sec. XIX și XX poporul românesc a suferit năvălirea Evreilor care ca și lăcustele l-au secătuit și ca viperele l-au otrăvit timp de o sută de ani. Dar neamul tânăr, deși vechiu, s'a scuturat vânjos de primejdioasa cutropire, sub porunca blândă și aspră a Codreanului, a Căpitanului. ■ Poți alege să domnești peste o lume pestriță de cetățeni sau peste un neam curat, plivit și mântuit de pripășimea care-l necurățește. ■ D-l General Cantacuzino-Grănicerul spune: „Azi având puterea jidăniții se camuflează printr'o activitate fățarnică a unor organizații tinerești prin care ei m e r c e n a r i i vor să dea la oparte APOSTOLII". ■ Istoria se va întreba nedumerită: fost-a oare cu putință ca cel mai desăvârșit educator al Neamului său să aibă detractori, să fie hulit, gândul și înfăptuirile să-i fie vândute de pe taraba oficială în siropuri diluate și „nevătămătoare"? Fost-a cu putință cutezarea întunericului veninos în fața strălucirii dreptbiruitoare, falã a viitorului?

■ „De Înălțarea Domnului, la ora opt, băeții trebuiau să cânte în Biserică la Sf. Liturgie, dar n'au putut, deoarece la opt și jumătate au avut exerciții străjerești" (ne scrie un camarad de departe). ■ „Apoi, înainte de a pleca, se face în comun „lanțul de unire". El consistă în a se prinde de mâni pentru a face turul templului", scrie un trimis al lui G r i n g o i r e, furișat într'o lojă francmasonică din Paris (loja F i l o s o f i a p o z i t i v ă). Ciudat! Cunoaștem o organizație a tineretului românesc care-și închee șezătorile de seară cu un „lanț" de brațe încrucișate, cântând „Zi te-ai dus, spre apus" pe o melodie englezească parodiată, în legănări ritmice de rugă păgână. Care o fi rostul și mai ales originea rituală a acestui ceremonial? ■ La Predeal există un centru de instrucție, care-și zice „de inițiere". Inițiere înseamnă împărtășirea unui cult prin exerciții și practici rituale. Este termenul uzitat în masonerie. Stranie coincidență! Nu înțelegem nici invocația la foc, care a provocat intervenția Patriarhiei, și nici imnul focului. Noi credem numai în puterea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Christos, nu în focul prometeic și păgân. ■ S'a încercat a se impune taberelor de odihnă legionare instructori străjeri pentru executarea unui program „minimal". Dece nu s'au chemat în taberele de străjeri comandanți legionari care să le facă educația maximală și integrală a credinței românești adevărate. ■ „Moneda rea scoate din circulație pe cea bună", pe care fiecare o pune la păstrare. La noi în țară se va vedea minunea că valoarea veritabilă va alunga imitația și surogatul. ■ Ce ar face Turcii, dacă guvernul lui Kemal Ataturk ar declara Malz-ul de orz prăjit drept cafea oficială, împiedecând prin orice mijloace răspândirea și consumarea cafelei autentice? ■ Acum de curând duhul răului s'a clătinat, a șovăit și s'a poticnit. Destinul legionar stătea sub satârul stratiotului-călău, dar strălucirea orbitoare a adevărului a strecurat unde trebuia îndoiala și grija... Satârul a căzut moale în lături. Nimeni azi, NIMENI în țara asta nu va cuteza a se război cu viitorul legionar al Românimei. Acesta e adevărul! ■ Căpitanul nostru e sublim pentrucă a crezut în Neamul său. A crezut anume că la chemarea sa de înălțare prin lepădare de sine, desrobire de lut, se vor răspunde destule glasuri și inimi din norodul oropsit sub ticăloșime încât să se strângă o Legiune biruitoare. Biruința este răsplata dreaptă a Căpitanului pentru credința sa, din care au luat lumină ca dintr'o făclie de Paște, toate virtuțile și nădejdile noastre ale celorlalți. Iar răsplata Neamului pentru ascultarea chemării este înălțarea la viață mândră sub porunca iubită și temută a Căpitanului său. ■ Cum rămâne obrazul condamnatorilor (patru la număr) celor zece studenți legionari din Cernăuți, dupăce Consiliul de revizie din București a anulat condamnarea, ca lipsită de temeiu legal? Zelul prea din gros nu e sănătos. ■ Cazul Mircea Eliade a solidarizat deoparte vigoarea și curățenia sufletească, de alta rebutul acrit și cu parapon, al cărui monitor spontan s'a făcut „Universul". In țara noastră e destul să fii curajos, mândru și talentat, ca să fii pus la indexul guvernamental, și să guști cu generozitate razbunări meschine. ■ Venerabilul patriarch Ieșan, domnul Găvănescu a administrat o lecție de bună credință „tânărului său coleg" d. N. Iorga, care nu poate vedea în ochi „efebii cu apucături urâte sau sinistre", spunându-i: „Cunosc un tineret curat, cinstit, serios, muncitor, disciplinat, bun creștin, foarte bun român, pentru care viața nu e un scop de huzur, ci un mijloc de urcare, prin jertfe, la ideal". D-l Iorga nu-l vede. El vede numai tineretul care-l mână „cu parul la mormânt". Fiecare vede cu ochelarii amorului său propriu. Sunt rău inspirați cei ce și-l așează de-a curmezișul destinului românesc. ■ C h a t e a u b r i a n d d e s p r e N a p o l e o n: „Bonaparte nu e mare prin cuvintele, discursurile, scrierile sale, prin iubirea libertăților pe care n'a pretins vreodată să le statornicească; el este mare pentrucă a creat un guvernământ regulat și puternic, un cod de legi adoptat în diferite țări, curți de justiție, școli, o administrație tare, activă, inteligentă, cu care mai trăim încă; el este mare pentrucă a reînviat, luminat și dregătorit Italia în mod superior; el este mare pentrucă a făcut să renască în Franța ordinea din sânul haosului, pentrucă a reînălțat altarele, pentrucă a înfrânt demagogi furioși, savanți trufași, literatori anarchici, atei voltairieni, oratori de răspântii, măcelăritori în închisori și pe stradă, clănțănitori (palavragii) de tribună, de club și de eșafod, pentrucă i-a silit să servească sub el; este mare pentrucă a înlănțuit o gloată anarchică, este mare pentrucă a făcut să înceteze familiaritățile cu averea comună, pentrucă a nevoit soldați, egali ai săi, căpitani, șefi sau rivali ai săi, să se îndoaie sub voința sa; este mare mai ales pentrucă s'a născut din el însuși, pentrucă a știut, fără altă autoritate decât a geniului său, să se facă ascultat de treizeci și șase de milioane de supuși într'o epocă în care nici o iluzie nu înconjoară tronurile. Este mare pentrucă a doborît pe toți regii potrivnici lui, pentrucă a făcut știut numele său popoarelor sălbatice ca și celor civilizate; pentrucă a întrecut pe toți învingătorii cari l-au precedat, pentrucă a umplut zece ani cu astfel de minuni, încât cu greu se pot înțelege azi". ■ „I n s e m n ă r i S o c i o l o g i c e" III, 3, apărute cu impresionanta punctualitate care surprinde la noi, aduc un studiu al d-lui Gaston Richard „Spiritul revoluționar și metoda politicei experimentale", în care așează marxismul în contingențele sale istorice de apariție, arătând lipsa de justificare teoretică și greșala aplicării unui asemenea sistem. D-l prof. Brăileanu în articolul „Restaurare și Regresiune" încadrează studiul precedent în opera întreagă a sociologului Gaston Richard. G. Macrin face un aspru rechizitoriu al ultimelor încercări de captare a bunăvoinței studențimii prin „Asociația de ajutor universitar Carol al II-lea" și arată ce nu se face. Leon Țopa semnează o cronică din Italia asupra problemei populației. ■ Noul „Izvod" apărut la București e atât de voit iconaresc în format, tipar și... colaboratori, încât ne pare un alter-ego al nostru, mai la îndemâna lui Mircea Streinul pentru svântarea săgeților ascuțite cu care ucide muștele cainesco-baltazariene. ■ „Omul nou" al d-lui St. Mihalexe, vioiu și adânc, regretă absența lui Mircea Streinul din Iconar. Noi la fel. ■ Camaradul Barbu Slușanschi n u c o n d u c e revista noastră, cum scriind greșește „Buna-Vestire", ci colaborează frățește alături de ceilalți camarazi iconari.

S. E. Barbu

REDACȚIONALE

■ Din lipsă de spațiu recenziile asupra celorlalte publicațiuni primite la redacție se rezervă pentru numărul viitor. ■ D-nii autori, cari doresc să li se recenzeze operele, sunt rugați a ni le trimite în dublu exemplar. ■ Directori: Liviu Rusu și Mircea Streinul. Secretari de redacție ai revistei sunt camarazii Ion Negură și George Drumur. Redacția și Administrația este în Piața Unirii No. 3, Cernăuți, unde se vor trimite cărțile, revistele, manuscrisele și tot ce privește ICONAR-ul. ■ Administratorul nostru pentru București e camaradul S. B. Enache. ■ Il rugăm pe domnii colaboratori să ne trimită manuscrise citețe și revăzute. Pe viitor, orice manuscris ilizibil nu va mai fi luat în considerare. ■ ICONAR apare odată pe lună. ■ Abonamentul anual e de Lei 60. ■ An. II, No. 10; Iunie 1937.

Tipografia „Mitropolitul Silvestru"
Cernăuți, Piața Unirii No. 3 (Palatul Național)